

РЕШЕНИЕ

№ 4379

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5826** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. С. Ч., като пълномощник на А. П. Й. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/07.06.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. С оспорвания административен акт, на основание чл.27, ал.1 и чл.26, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1 и чл.25, ал.1, т.3 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет) и чл.33 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗЗДет) е НАРЕДЕНО, смятано от 08.06.2023г., малолетният Д. С. П. да бъде временно, спешно настанен, за срок от 1 (една) година, до произнасяне на съда по чл.28 ЗЗДет или до промяна на обстоятелствата, в семейството на неговата баба по майчина линия – В. А. Н..

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед, от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на акта с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателката оспорва изложените в административния акт твърдения, дали основание за настаняване на детето й Д. извън семейството. Твърди, че макар да няма сключен трудов или граждански договор, от десет години изкарва прехраната си като уличен музикант и размерът на доходите й е над средния за страната. Изтъква, че няма представа въз основа на какви факти и обстоятелства е прието от административния орган, че съществува „риск от negliжиране и риск за психо-емоционалното състояние на детето“, а това са само общи и нищо незначещи фрази. Поддържа, че иска и има

възможност да отглежда и възпитава сина си и да му бъде истински родител. Лично и чрез процесуалния си представител адв. Ч. моли съда да отмени Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/07.06.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. (ДСП) и да осъди ответника да ѝ възстанови сторените разноски по водене на делото.

Ответникът – ДИРЕКТОР на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Л. поддържа, че Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/07.06.2023г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред ДСП – Л. е образувано въз основа на устен сигнал с вх. №С./Д-С-ЛЦ/122 от 19.05.2023г., подаден от д-р Г. – началник на Неонатологичното отделение в Многопрофилна болница за активно лечение „Вита“ (МБАЛ). Според записа във Формуляр за приемане на устен сигнал (л.38) поводът за подаване на сигнала е следният: Бащата на детето Д. има неугледен външен вид.; Майката на детето и бабата по майчина линия са проявили агресия една към друга пред входа на болницата.; Майката на детето е споделила, че е била изгонена от жилище – семейна собственост, свири по подлезите, за да се издържа.; Бащата не работи, има заболяване. По повод на подадения устен сигнал е била извършена проверка резултатите от която са обективирани в Доклад за оценка на постъпил сигнал от 29.05.2023г. Въз основа на събраната информация и проведени срещи водещият социален работник е достигнала до извод, че за новороденото дете Д. съществува риск от изоставяне и риск от negliжиране. Направено е предложение работата по сигнала да бъде приключена и да се отвори работа по случай за малолетния Д. С. П.. Впоследствие е изготвен и Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете с изх. №СЛ/Д-С-ЛЦ/692-005 от 06.06.2023г. Видно от отбелязването на последната му страница Докладът за оценка на случай е бил съгласуван с психолог. Изразено е становище, че по отношение на детето Д. съществува риск от изоставяне и риск от negliжиране.

Производството е приключило с издаване на оспорваната Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/07.06.2023г.

За изясняване на спорните факти по делото са събрани гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетеля И. Б. П., като логични, последователни и основаващи се на преки нейни впечатления. Свидетелката разказва, че познава А. Й. от около 15 години. В началото познанството им е свързано със спасяване и помощ към животни. П. изтъква, че често се вижда с жалбоподателката, тъй като живее близо до спирката на хотел „Плиска“, където в подлеза А. се извява като уличен музикант. Свидетел е през годините, че А. е състрадателен човек, притичва се на помощ на непознати хора и животни, когато имат нужда. Присъствала е, когато в подлеза, където свири, жалбоподателката помага на хора, изпаднали в беда. Най-много я е впечатлило това, че преди около две години А. е работела с група от 7 – 8 деца от ромски произход – чакала ги на спирката след което ги занимавала с различни неща - учила някои от тях да четат, други да свирят на китара. На въпроси на П. защо го прави, жалбоподателката отговаряла, че иска да ги приобщи и за нея това е важно. Свидетелката приема това като вид социална дейност. Смята, че А. го е правила

безкористно – обичала децата и те нея обичали. Намира, че жалбоподателката има голям музикален талант – свири и пее прекрасно, и би могла да бъде известна и да изкарва прехраната си чрез музика. Разказва, че освен преминаващите през подлеза А. си има постоянна публика – хора, които я харесват и специално спират да я слушат. Знае за връзката ѝ с бащата на детето, тъй като ги вижда от около година и половина заедно в подлеза, където той я придружава. Впечатлението ѝ е, че той е кротък човек, но не го познава лично и не е разговаряла с него.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: Удостоверение за раждане №[ЕГН]/25.05.2023г.; Договор за наем на недвижим имот от 04.06.2023г. и Приемо-предавателен протокол от същата дата; Декларация от 26.05.2023г. за даване на съгласие по чл.24, ал.3 ЗЗдет от В. А. Н.; Заявление вх. №СГ/Д-С-ЛЦ/122-001 от 26.05.2023г.; Декларация от П. С. Й. от 26.05.2023г.; Удостоверение за постоянен адрес с изх. №1745/01.06.2023г.; Удостоверение за настоящ адрес с изх. №1746/01.06.2023г.; Свидетелство за съдимост на В. А. Н.; Удостоверение от Националната следствена служба (НСЛС) с изх. №ФО-06654/29.05.2023г.; Протокол от среща в Отдел „Закрила на детето“ – Л. от 26.05.2023г. с В. А. Н. и П. Й.; Протоколи от проведен телефонен разговор, съответно от 30.05.2023г. и от 06.06.2023г.; Протокол от посещение на адрес от 06.06.2023г.; Протокол от среща в Отдел „Закрила на детето“ – Л. от 30.05.2023г. с В. А. Н.; Карта за предварителен медицински преглед на В. А. Н. с изх. №2173/30.05.2023г.; Медицинско удостоверение на В. А. Н. №5662/29.05.2023г.; Удостоверение за съпруг/а и родствени връзки на А. Й. с изх. №8/05.06.2023г.; Протокол от среща в Отдел „Закрила на детето“ – Л. от 07.06.2023г. с А. П. Й.; Направление за ползване на социални услуги №НП/Д-С-ЛЦ-033/23.06.2023г.

Съдът не кредитира и не обсъжда представените от жалбоподателката в открито съдебно заседание писмени доказателства (без опис) - разписки за платежна услуга – изпращане на пари в брой чрез EasyPay, в периода 21.03 – 28.06.2023г., тъй като в нито една от тях не е посочено основание за извършения превод и липсват данни за връзката на жалбоподателката с получателя К. Г. К.. Неотносим към предмета на спора съдът намира и представения по делото лист с вх. №РМЛ23-ГР94-1159/30.06.2023г. по описа на район „М.“, Столична община, тъй като няма данни какъв документ е бил внесен в районната администрация и каква е връзката му с предмета на спора.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗДет.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката доводи за недействителност и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Процесната Заповед е постановена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1 във вр. с чл.21, ал.1, т.2 ЗЗДет и §1, т.15 от Допълнителните разпоредби (ДР). Нормата на чл.27, ал.1 ЗЗДет предписва, че настаняването на дете в

семейство на роднини или близки, в приемно семейство и в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. Определение за „настоящ адрес“ за целите на Закона за закрила на детето и Правилника за неговото приложение, е дадено в т.15 на §1 ДР ЗЗДет. Според тази разпоредба „настоящ“ е адресът на който детето пребивава. Нормата на §1, т.15 ДР ЗЗДет предвижда изключение от общия принцип, установен в чл.90, ал.2 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) според който постоянният и настоящият адрес на новороденото дете съвпадат със съответните адреси на родителите му, а когато родителите имат различни настоящи адреси, настоящият адрес на майката е настоящ адрес и за детето. В случая не е спорен фактът, че към датата на издаване на административния акт новороденото дете Д. е пребивавало в МБАЛ „Вита“, където е бил роден, с адрес в [населено място], [улица]. Не е спорно и обстоятелството, че болницата се намира на територията на район „Л.“, Столична община, поради което и компетентен да издаде акт от категорията на процесния е директорът на ДСП – Л.

Съдът намира обаче, че Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/07.06.2023г. е незаконосъобразна, тъй като страда от съществен и неотстраним порок във формата, издадена е в противоречие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона, формулирана в чл.3 ЗЗДет.: отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване на най-добрия интерес на детето.

На първо място съдът приема, че е налице пълно несъответствие между правното и фактическото основание за издаването на оспорвания административен акт.

Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43) и в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗДет. В т.3 на чл.25, ал.1 ЗЗДет. – посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт, е предвидено, че може да бъде настанено извън семейството дете чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат.

От друга страна в мотивите на процесната Заповед са посочени следните фактически основания за издаването ѝ: Детето Д. П. е родено на 15 май 2023г. След раждането майката е била изписана от лечебното заведение, а детето оставено за долекуване в Неонатологичното отделение. Към момента родителите на детето са безработни, без доходи, живеят под наем. Разчитат на финансовата подкрепа на г-н Й. – дядо на детето по майчина линия. Бабата на детето по майчина линия – г-жа В. Н., има желание и възможности да полага грижи за детето, за което е представила писмена декларация. При извършване на социалното проучване е установено, че г-жа Н. разполага с финансови възможности и необходимия капацитет. Въз основа на тези установявания е обоснован извод, че за детето Д. П. съществува риск от negliжиране и риск за психо-емоционалното му състояние. Така направените изводи не съответстват на посоченото правно основание – чл.25, ал.1, т.3 ЗЗДет – трайна невъзможност на родителя да отглежда детето. Съдът споделя разбирането, че трайната невъзможност трябва да се дължи на обективни и непреодолими фактори като например трайно отсъствие, физически или психически дефицит, които поставят родителя в невъзможност да отглежда детето си. Този извод съдът обосновава и по аргумент на чл.25, ал.1, т.2 ЗЗДет, която изрично допуска възможност за настаняване

на дете извън семейството когато без основателна причина родителите, настойниците или попечителите не полагат грижи за него.

В случая не се твърди и не са ангажирани доказателства по отношение на майката А. Й. да съществуват обективни причини които пречат възможността ѝ да отглежда сина си. Липсата на трудов или граждански договор въз основа на които жалбоподателката да полага труд, не се включват в основанието „трайна невъзможност“ (обективна) за отглеждане на детето. Съзнателната липса на трудова заетост и съответно доходи за издръжка биха могли да бъдат отнесени към основанието по чл.25, ал.1, т.2 ЗЗДет – макар и за родителите да е възможно, без основателна причина трайно да не полагат грижи за детето. Според определението, дадено в §1, т.6 ДР ЗЗДет "грижата" е съвкупност от всички действия, произтичащи от правата и задълженията на родителите, настойниците, попечителите и лицата, при които детето живее по силата на друго законно основание, за гарантиране на неговите права и защита на неговите интереси.

В случая за обосноваване на необходимостта от закрила административният орган използва думата „неглижиране“. Според Речник на чуждите думи в българския език (И. „Наука и изкуство“ 1978г.) неглижирам (фр. negligier от лат.) означава пренебрегвам, не обръщам достатъчно внимание. В случая поради несъответствие на фактическите и правни основания за издаване на административния акт, не става ясно какво в действителност е имал предвид административният орган, още повече, че закрилата е предоставена непосредствено след раждането на детето Д. и следователно не съществуват каквито и да е конкретни факти и обстоятелства, които да навежда на извод, че майката съзнателно и при наличие на възможност, трайно не е полагала, не иска или няма намерение да полага грижи за сина си. Както беше отбелязано, нито в административния акт, нито в документите, съставени в хода на проверката, се твърди и са релевирани доводи, че майката А. Й. се намира в трайна обективна невъзможност да отглежда детето си. Следва да се отбележи също, че обясненията на жалбоподателката относно източниците на средства с които да осигурява отглеждането на детето ѝ, не са намерили отражение в административния акт.

Поради липса на мотиви в тази насока за съда остава неясно въз основа на какви факти и обстоятелства е бил идентифициран риск за психо-емоционалното състояние на детето Д., още повече, че в Доклада за оценка на случай от 06.06.2023г., въз основа на който е издадена и процесната Заповед, е установен риск от изоставяне и риск от неглижиране на детето, не и риск за психо-емоционалното му състояние.

Съгласно изричната норма на чл.23 ППЗЗдет настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството, освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. Според изискването на чл.33, ал.1 ППЗЗдет спешно настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. По делото липсват данни към конкретната дата – 07.06.2023г., да са били налице обстоятелства от които да се направи обосноваван извод, че съществува риск за живота или здравето на малолетния Д. и съответно да се предприемат процесните мерки за закрила.

В случая не се твърди и не са ангажирани доказателства компетентните органи да са предприели всички предвидени в закона мерки за закрила в семейна среда, установени в чл.23 ЗЗДет, като например осигуряване на педагогическа, психологическа и/или правна помощ на родителя по проблеми, свързани с отглеждането, възпитанието и

обучението на детето, насочване на жалбоподателката към подходящи социални услуги, съдействие за подобряване на социално-битовите условия за отглеждане на детето, работа за улесняване на връзката между майката и детето.

В тежест на административния орган е при условията на пълно и главно доказване да установи, че актът е издаден при наличие на предвидените в закона основания. Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест, поради което и настоящият решаващ състав приема, че Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/07.06.2023г. на директора на ДСП – Л. е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски в размер на 810 (осемстотин и десет) лева – за държавна такса и за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №ЗД/Д-С-ЛЦ-031 от 07.06.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л..

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., представлявана от директора, с адрес: 1421 С., [улица], да заплати на А. П. Й., ЕГН [ЕГН], сумата 810 (осемстотин и десет) лева – разноски по адм. дело №5826/2023г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова